

FENYVESI FÉLIX LAJOS

EGY TÁVOLI VÁROS*

Eljöttem hozzád, Salvatore, a messzi Milánóba,
a temetőváros mély csendjében sírodat kerestem,
a köves út ciprusai közt zajtalan.
A Nap is segített: kopogott sugara botjával,
s neveden szólított: QUASIMODO.
A párás távolság vonata szelte át,
illatos narancssal megrakodva.
Elmentem hozzád, kivel közös a sorsunk:
infarktuszok sebeztek zörgő szívünket.
Szál virágot is hoztam, balatonfüredi
sötét földet egy orvosságosüvegben,
szétszórtam magányos sírján sok halottnak.
Mielőtt ide
indultam, kimentem kezed-ültette hársfádkhoz:
gyönyörű, óriás kastély, levelei szelíden
rezdülnek a szélben, szépen növekszik,
ősz-arany lombjai közt az idő zúg.
Én Itáliában terád gondoltam szüntelen,
a magát csontig emésztő istenkeresőre.
Árnyékod hullt, mint testvér-üzenet
ottani napjaimra... SALVATORE,
ha most élnél, és látnád a megőrzött
világot, szomorúság zuhanna szívedre,
pedig a költők szeretik a tiszta,
békés reggeleket, akkor is, ha gúnyt,
tövisből font koszorút kapnak.
Miért az ének? Miért a Teremtés,
hogyan legyünk Jézus kenyere és hala?
Írtál, szerettél, küszködtél:
ennyi volt. Egy pillanat.
Mintha puskagolyó vágódott volna
koponyádba. Agyvérzés. Jeleket írtál
a forró levegőbe jobb keziddel.

* A balatonfüredi költőverseny díjazott munkája

EGY RÉGEN ÉLT FÉRFIRÓL

Nemzetséged legjobbja:
A N D O N I O S Z hű fia - - -
szemem hív vissza most az időből,
hogy testet öltés előtt a délutánban,
te, különös, fura alak:
f e s t ő é s k ö l t ő
f u t ó é s d i s z k o s z v e t ő
Krisztus után 50-ben, hátad mögött
a szép, kegyetlen görög étellel,
küszködsz és kapkodsz a mulandó
percek után.
Művészet és szavak szent alkímistája,
sport megszállott nemes bajnoka,
soha nem adtad föl, küzdöttél, amíg
össze nem roskadtál, s büszke voltál,
hogy hajlíthatatlan férfierőd
egyre több ifjú társad követte.

A TENGER OSTIÁNÁL

Állok a közeli parton. Nézem, ahogy
lapozza a szél a hullámsorokat.
Megszólítom az ébredő tengert,
s mozdul a csillogó víztükör.
A vihar tépte lombok pihennek,
a fölkelő Nap első sugaraitól
– mintha Isten lassan szétnyíló
tenyere volna – fénybe borulnak a fák.
Nem messze két kopott halászhajó,
alvó, fehér vitorlások ringanak.
Nehéz szólni, hallgatom a mély csöndet.
A derengő távol vízgyöngyeit
két kézzel szórja a kék lángú hajnal.
Nincs, csak a szépség, tékozló ifjúság.
A végtelen tenger fia vagy.